

Kisa

by Emir Sa on Saturday, June 23, 2012 at 4:51pm ·

Kisa je sinoc pofajtala grad. Nameracila se jos od popodneva, osjetilo se u zraku negdje oko pola cetiri, kad je nasukala oblake nad gradom a oblak, glupo musko, zalegao cutke i pred sumrak sav pocrnio od muke, hoce da eksplodira. Dzaba se mrgdio jer kisa nije pala sve dok se djeci nisu orosila cela i potiljak usafunjao od prvog sna na mekanom jastuku. Svaka se kap mogla rasaznati na prozorskom oknu i prasnjavoj cesti, tako ih je malo palo a opet svakom laknulo, oblaku ponajvise. To je kisa mladog ljeta, ona koja pocese rijeku po ledjima, isara latice sitnim kapima i prizove draga sjecanja, scene ukradene od zaborava. Ime joj je leptirica.

Sinoc mi je tako sapnula vrijeme i mjestom kad je prvi put dozivljena svakim culom, onomad, u potkrovlju trosne kuće, u maloj sobi sa pogledom na park. Pitala me zasto cutim, price ne pisem, nikom je ne spominjem. Ni nju ni njoj slicne a svaka mi je, barem jednom, nesto dala, kosu zarosila, lice umila a razum pomutila.

Kad bjezi od vjetra, kisa udara sa svih strana. Teska joj je kao kamen svaka kap. Svi se groze takve kise, cak i kisobran. Naocale zazmire ili skliznu sa prcavog nosica, u zidove se vlaga uvuce a u duse neki strah bez razloga i bez svrhe. Takva kisa, gonjena gromom kao kandzijom moze da otrese sve jabuke sa grane i izrenda ih za pitu. Ona moze da uzburka mora a umiri ratove jer je vjestica, vucije oci i neobuzdana snaga. Uvijek sam zelio zaspiti uz onaj zvuk od kojeg prsa drhte a djeca se bude, zvuk groma kad u zemlju udari ali drzale me budnog munje iz tih oka, kao da me stipnu ne bi li se sjetio scena gdje sam krivo govorio i jos gore mislio, greski zbog kojih se jos pokajao nisam i onih trenutaka koje, osim mene, jos samo neko pamti.

Pamtim tropsku kisu, onu sto sam sasvim slucajno sreo na jednoj plazi pa sam je pustio da me natopi taman toliko da se sjecam njene topline i kad odem. Zaljepila mi se tad za tabane i darovala miris palmi i spokoj dzungle kad se na njih sruci onako gusta, u okomitim vijugama, istim onim ritmom gologuzog plesa s kojim je prizivaju amazonke. Tropska kisa je bosonoga plesacica uska struka i jakih bedara.

Rosulja je na nju ljubomorna a ne bi trebala jer njena snaga nije u kapima vec u neizbjeznoj melankoliji koju priziva svojim jednolicnim, upornim tapkanjem u mjestu, na pola puta izmedju neba i tla. Rosulja je

kisa pesimista i teska za voljeti zbog hronicne sklonosti da kvari raspolozenje: demoralise najveceg optimistu a zdravog natjerala da otvori bolovanje. Takvih kao ona, najbolje se kloniti i ne izlaziti iz kuce kad ona izadje u grad.

Oktobarska kisa je slicna mada su njene osobine raznovrsnije. Osim sto zna biti dosadna bas kad ne treba, oktobarska kisa padne ponekad u krizu pa je bezvoljna, na momente cak i depresivna. Iz nje kapa beznadje i ravnodusnost. Samo nocu, kad se i ona umori od besmisla, pod njenim plastom se mogu naci stare slike za koje nismo znali da jos uvijek postoje i one koje ustvari ne postoje, vizije vlastite buducnosti omedjene nekim drugim, sretnijim kisama.

Takva je slavljenicka kisa. Uvijek nepozvana i socno opsovana, one je ipak iskreno sretna da zacini svadbu ili rodjendane svojim malim bravurama: da otjera goste kao malu djecu u kucu i okusa tortu na sred stola, da pokvari sminku ljepoticama i muskima da priliku da budu kavaljeri. Ukusna je bevanda od takve kise i poljubac, nakon svega, ima okus slatke neizvjesnosti i sreće.

Od svih doba dana koje, nepristojna, ukrade, najgora je kisa ranog jutra, kisa budilica. Ona po pravilu pokvari dan ali se desi da se nebom savije duga. Duga je ruka pomirenja koju kisa pruzi suncu. Kisa u sred dana zna da prodje neopazeno pa se ljuti pljuskom sve dok je neko ne primjeti pa makar je i opsovao. Kad padne nocu, onda je to kisa inspiracija. Iz njenog takta nastaju balade. Njen je sapat najljepsi stih i strast joj je drugo ime. Ona je galerija starih slika slikanih vodenim bojama.

Iz takve je kise i ova prica nastala.